

Trets al peu

written by Guerau de la Pica | 11 d'abril de 2017

En les darreres setmanes els que creiem en, i treballem per, la independència hem rebut un parell de trets al peu disparats per persones que, no ho dubto, també hi creuen i hi treballen, però que ens podíem haver estalviat de no ser per l'infantilisme polític d'uns i la manca del nivell esperable dels altres.

El primer d'aquests episodis va ser el "happening" (per dir-ho d'alguna manera) que van muntar les xicotes de la CUP davant del local del PP a Barcelona. Naturalment, els peperos i tots els seus corifeus van sortir en tromba a queixar-se de la "violència" i de no sé quantes coses més, i de res no va servir dir que de violència no n'hi va haver (que no ho dubto) i que tot plegat va ser poc més que una trobada d'amics que, ves per on, duïen samarretes idèntiques. Segur que sí, però va ser un error enorme.

Una manera de valorar bé l'efecte dels nostres actes és imaginar-los al revés: suposem que una quarantena de feixistes es reuneixen amb les seves camises blaves davant d'un local de la CUP per cantar el caralsol, fer els crits i els discursos de rigor i deixar unes quantes enganxines als vidres. Què haurien dit les xicotes de la CUP? S'ho mirarien amb un somriure displicent com una mostra de la llibertat d'expressió? O més aviat els titllarien de paramilitars per anar uniformats amb les mateixes camises? No ho denunciarien com un acte de coacció i una violència inacceptable, ni que fos només verbal? Doncs això.

Ja comença a ser hora que la CUP maduri i es deixi de collonades: prou de fer perdre votacions al govern de tant en tant i que quan les guanya és amb dos vots a favor i vuit abstencions. Per si no ho sabien, d'ara endavant és quan petaran seques de veritat, o sigui que poca broma.

El segon tret al peu ha estat l'actuació dels diputats d'ERC i del PDeCAT en la compareixença de l'exministre Fernández Díaz i del jutge De Alfonso al Congrés.

La pirotècnia verbal del diputat Rufián és molt televisiva, però no serveix per aclarir res i, encara menys, per posar contra les cordes dos pinxos acostumats a tenir la paella pel mànec com aquests: només els va faltar dir-li allò de "usted no sabe con quién está hablando". Lamentable.

Tampoc el diputat del PDeCAT va tenir una actuació gaire galdosa: "¿Qué siente usted cuando le dicen que se han cargado el sistema sanitario catalán?" De veritat no tenia una pregunta millor que aquesta? Ningú no li ha dit mai que s'ha de preguntar sobre fets i no sobre opinions o sentiments? No podia preguntar, per exemple, què volia dir exactament "cargarse"? O de què parlava quan deia que tenia "coses" sobre Trias, Junqueras...? No se li va ocórrer dur al seu portàtil els talls de veu degudament classificats perquè tothom pogués sentir si havia dit "lo afina" o "en fin"? No tenia cap contradicció, cap mentida flagrant per llançar-li a la cara?

I quan el "compareciente", amb una estratègia de manual, no contesta sinó que es fa la víctima i contraataca ensenyant cartells dels hospitals catalans, en lloc de deixar-lo que es desfogui i en acabat tornar a formular la mateixa pregunta perquè no l'ha resposta (cosa que de passada posa al president de la comissió en un compromís) perd els nervis i li entra en el joc. Patètic.

El resultat de tot plegat és que el debat de l'endemà no són els fets i la seva gravetat, sinó les formes d'un i de l'altre. És a dir, s'ha malmès una excel·lent oportunitat per posar en evidència les clavegueres de l'Estat, s'ha perdut la iniciativa en aquest afer i ha calgut passar a una actitud defensiva. Brillant.

Suposo que quaranta anys del nefast sistema electoral que

patim no donen per a més. Qualsevol advocat mitjanament competent, qualsevol que mai hagi format part d'un tribunal examinador o qualsevol que hagi participat en un procés de selecció de personal i molts dels que han passat per aquestes situacions des de l'altra banda saben que es pot fer un interrogatori tremendament dur, rigorós i exigent i amb tota la mala llet del món, mantenint sempre la més exquisida correcció i amabilitat, fins i tot amb un punt d'humor irònic; és més, això sol ja és per ell mateix un element de pressió important. Tots n'hem pogut veure unes bones lliçons no fa gaire en els judicis contra Mas, Ortega, Rigau i –especialment– Homs; i un contraexemple amb l'interrogatori aquell del fiscal i els ous del regidor Coma. Però per aconseguir-ho cal haver-s'ho preparat bé, no perdre els nervis i, sobretot, fer preguntes intel·ligents. Unes coses que, em temo, estan fora de l'abast dels nostres representants.

No cal donar munició a l'enemic, i menys gratuïtament. Ells ho diuen ben clar: "al enemigo, ni agua".